

Lễ chúc phong Viện mẫu Maria Bênađô
Đan viện Vĩnh Phước ngày 29 tháng 8 năm 2022

Mẹ Viện mẫu Maria Benađô rất thân mến, tôi hết lòng dâng lên Thiên Chúa lời cảm tạ vì ngài đã cho tôi có cơ hội như là Tổng phụ của Dòng Xitô được đến đây để cử hành nghi thức chúc phong Viện mẫu cho mẹ, là Viện mẫu thứ 2 ở Việt Nam mà người tiền nhiệm vẫn còn hiện diện đây, Viện mẫu Gioan Thánh Giá người mà tôi rất biết ơn về sự phục vụ tận tụy và đầy hoa trái của Mẹ trong cộng đoàn này và cho cả toàn Dòng.

Trong Thánh Luật, trong số những quy định mà Thánh Phụ Biển Đức dành cho Viện phụ, tôi đã tự hỏi điều nào phù hợp nhất để áp dụng cho một Viện mẫu. Chắc chắn, tất cả những gì yêu cầu cho Viện phụ thì đồng thời được áp dụng cho Viện mẫu; nhưng chúng ta biết rằng trong thiên chức làm cha mà Viện phụ phản ánh cũng bao gồm những phẩm chất của một người mẹ. Người phụ nữ, người mẹ, về bản chất là để chăm lo cho cuộc sống của gia đình. Trong một thế giới coi thường sự sống theo nhiều cách, từ nạo phá thai đến chiến tranh, điều quan trọng là phải hiểu làm thế nào trong Giáo hội và xã hội, phụ nữ có thể dành ưu tiên và khẩn thiết để làm chứng cho Thiên Chúa. Vì nếu không quan tâm đến sự sống, thì cái chết sẽ chiếm ưu thế.

Trong chương 27 của thánh luật, có một câu rất hay, đó là thánh Phụ Biển Đức đã mô tả cách mà Viện phụ phải đối xử với những anh em phạm lỗi nặng. Thánh Phụ đã yêu cầu Viện phụ phải ý thức rằng “ngài đảm nhận việc chăm sóc các linh hồn yếu đau, chứ không phải là bạo quyền trên các linh hồn lành mạnh” (Tl, 27, 6).

Từ cách Thánh phụ đã thể hiện trong đời sống ngài, rõ ràng là đối với ngài, tất cả các linh hồn bệnh tật, đau yếu ... tất cả các đều phải được chăm sóc. Đối với ngài, bệnh tật thì ở trên đời sống thiêng liêng. Bệnh tật, đó là trình trạng mà mỗi con người sinh ra thì đều mang lấy bởi tội nguyên tổ và cần đến một phương thức khẩn thiết chữa lành nó, đó là: Đức Kitô Giêsu đã chết trên thập giá và sống lại để Cứu Độ chúng ta. Chỉ một mình Chúa Giêsu là thầy thuốc đích thực của chúng ta, nhưng ngài muốn có những người trong Giáo hội và trong cộng đoàn, những người thừa hành quyền năng của ngài bày tỏ khả năng chữa lành và cứu chữa anh chị em của mình. Đối với mỗi người, sự chữa lành đích thực đó là sự hoán cải, nghĩa là đi từ khuynh hướng hướng tới sự chết sang khao khát “sự sống đích thực và vĩnh cửu” điều mà thánh Biển Đức đã nói trong phần mở đầu của cuốn tu luật của ngài (Lời mở 17). Nhưng điều này thôi thì chưa đủ. Ngoài ước muốn về sự sống vốn có trong chúng ta, chúng ta đặc biệt cần phải trải nghiệm cuộc sống thật, sự sống đích thực và sung mãn mà Đức Kitô đã ban tặng cho mỗi người chúng ta. Chúa Giêsu Kitô là Mực Tử Nhân Lành đã chết để chúng ta có sự sống và sống sung mãn (x. Gioan 10, 10). Khi đó, chăm sóc các linh hồn đau yếu có nghĩa là quan tâm đến sự hoán cải của các linh hồn, quan tâm đến những người chị em trong cộng đoàn mà họ đang cùng đồng hành với mình trong cuộc hành trình này, cuộc hành trình khiến họ được sinh ra và lớn lên trong sự sống của Đức Kitô.

Nếu một bề trên nam hay nữ, mà không quan tâm đến sự hoán cải của anh em hay chị em của mình trong cộng đoàn. Thì lời khẩn CANH TÂN mà chúng ta đã khẩn hứa trong trong lễ khẩn của mình, những vị bề trên đó không bao giờ trở nên là một người cha hay người mẹ thực sự, một người chủ chăn tốt, nhưng chỉ nhận lấy chức vụ như những khía cạnh bên ngoài mà thôi. Viện phụ hay Viện mẫu phải thực sự quan tâm đến những gì là cốt lõi linh hồn anh chị em của mình hơn bất cứ điều gì khác bên ngoài, như thánh Phụ đã nhắc nhở ở cuối chương 2: “Trước hết, ngài đừng sao lãng hoặc coi nhẹ phần rỗi các linh hồn Chúa ủy thác mà quá bận tâm đến của cải thế tục mau qua chóng tàn. Nhưng ngài phải xác tín ngài đã nhận việc hướng dẫn các linh hồn, thì tất nhiên phải trả lễ về các linh hồn ấy” (Tl 2, 33-34).

Đúng vậy, một Bề trên tốt là người cảm thấy mình là người phục vụ đường lối hoán cải của anh em mình qua lời nói, gương lành và lời cầu nguyện.

Khi chúng ta nghĩ về những lời kêu gọi đầy tính nài nỉ này của thánh Phụ Biển Đức, và khi chúng ta quan tâm đến linh hồn của anh em hay chị em của mình có nghĩa là chúng ta đồng hành với lòng thương xót họ trên nẻo đường của sự hoán cải, để họ có thể lớn lên trong cuộc sống cho Chúa Kitô, với Chúa Kitô và trong Chúa Kitô. Thì tất cả những nhiệm vụ của một Viện phụ hay Viện mẫu phải đảm nhận trong việc huấn luyện, sửa chữa bề dưới, từ bi, cảm thông...trở nên một cách rõ ràng. Nó cũng trở nên rõ ràng khi nào cần đến sự nghiêm khắc và khi nào cần đến sự dịu dàng. Sự sống của các linh hồn là la bàn, là sự hướng dẫn, là hoạch định của những người mục tử nhân lành. Khi đó, tình yêu thương đối với sự trưởng thành trở thành nguồn năng lượng vô tận để phục vụ anh chị em mình ngày này qua tháng nọ, nguồn năng lượng của tình yêu, ngọn lửa bác ái; giống như người mẹ, không quản nắng mưa ngày đêm, tiêu hao chính bản thân mình để chăm sóc cho đoàn con mà không nản lòng. Như chính Chúa Giêsu và Mẹ Maria đã hiến mình vì sự cứu rỗi của toàn thể nhân loại.

Tổng phụ Mauro-Giuseppe Lepori, Dòng Xitô

Br. Andrew Ho, OCist. dịch